

เสียง กา! กา! ก้า! ของเจ้ากาโง่งงตัวหนึ่งทำเอาฉันไม่ได้หลับไม่ได้นอนทั้งคืน (เอ่อ ถ้าจะพูดให้ชัดขึ้นก็คือ ไม่ได้หลับเลยทั้งวันมากกว่า เพราะแบบว่า ฉันเป็นนักเรียนเตรียมแวมไพร์และพวกเราก็มักมีปัญหาเรื่องวันและคืนที่พลิกกลับสลับกัน) เอาเป็นว่า เมื่อคืน/วันก่อนฉันไม่ได้หลับเลยสักงีบ แต่ ณ จุดนี้เรื่องอดหลับอดนอนไร้สาระนั้นกลายเป็นสิ่งที่ฉันรับมือได้ง่ายที่สุดไปเลยในยามที่ชีวิตมันบัดซบสิ้นดีเมื่อเพื่อนๆ พากันโมโหเรา ฉันน่าจะรู้อยู่แล้วนะ ก็ฉันคือไซอิ เรดเบิร์ต ที่ปัจจุบันนั่งตำแหน่งราชินีผู้ไม่มีปากเสียงแห่งดินแดนที่ไม่มีใครคบหน้า

เพอร์เซโฟนี่ ม้าสาวตัวโตสีน้ำตาลอมแดงซึ่งฉันสามารถที่กั๊กว่าเป็นม้าของตัวเองได้ตราบนานเท่าที่ฉันยังอาศัยอยู่ที่เคหาสน์รัตติกาลแห่งนี้ ยึดคอกขึ้นมองไปรอบๆ แล้วเอางมูกมาถูไถแก้มฉัน ฉันจูบจุมูกอ่อนนุ่มของมันแล้วกลับไปแปร่งขนคอกนุ่มลื่นเงางามต่อ การเสริมสวยเพอร์เซโฟนี่มักช่วยให้ฉันคิดได้และสบายใจขึ้น และฉันเองก็ต้องการทั้งสองอย่างนี้จริงๆ

“ก็ได้ คืออั้ง ฉันสามารถหลบเลี่ยงการเผชิญหน้าจ้งๆมาได้สองวันแล้ว แต่จะทำอย่างนั้นต่อไปไม่ได้แน่” ฉันพูดให้ม้าสาวฟัง “ไซ่ ฉันรู้แหละว่าตอนนี้นักพวกเขาอยู่ที่โรงอาหาร กำลังกินมือเย็นด้วยกันแล้วก็นั่งเล่นเฮฮากันประสาเพื่อน แล้วทิ้งให้ฉันอยู่คนเดียว”

เพอร์เซโฟนี่ทำเสียงพืดพาดแล้วหันไปเคี้ยวฟางหยาบๆ

“อ้อ ฉันก็คิดว่าพวกนั้นนิ่งง่า ไซ่ ฉันโกหกพวกนั้นก็จริง แต่ส่วนใหญ่

ก็แค่ละไว้ไม่พูดถึง แล้วก็ อ้อ ฉันปิดบังเรื่องบางอย่างไม่ให้ทุกคนรู้ ซึ่งโดยรวมแล้วก็เพื่อตัวของทุกคนเองนั่นแหละ” ฉันถอนใจ คือเรื่องที่สตีวี เรกลายเป็นผีดิบนะฉันปิดเพื่อตัวของพวกเขาเอง ส่วนเรื่องที่ผมมีอะไรอยู่กับลอเรน เบลค แวมไพร์กวีราชสำนักและอาจารย์ที่เคหาสน์รัตติกาล เออ นั่นอาจจะเพื่อตัวฉันเองเสียมากกว่า “ถึงอย่างนั้นก็เถอะ” เพอร์เซโพนีทำหูหลู่ข้างหนึ่งเพื่อฟังฉัน “ยังไงพวกนี้ก็ชอบตัดสินคนอื่นอยู่ดี”

เพอร์เซโพนีทำเสียงพิดพาดอีกครั้ง ฉันถอนใจอีกหน ให้ตายเถอะฉันคงหลบหน้าพวกนั้นไม่ได้อีกแล้ว

หลังจากตบเจ้าม้าแสนน่ารักเบาๆ เป็นครั้งสุดท้าย ฉันก็ค่อยๆ เดินจากคอกของเพอร์เซโพนีไปยังห้องเก็บอุปกรณ์แล้วเก็บบรรดาหวิกลมกับแปรงสำหรับแปรงแผงคอและหางซึ่งฉันใช้อยู่เสมอชั่วโมงก่อนกลับเข้าที่ให้เป็นแถวเป็นแนว ฉันสูดกลิ่นหนังและกลิ่นม้าเข้าไปเต็มปอด ปลอ่ยให้กลิ่นละมุนที่คละเคล้ากันคล้ายเส้นประสาทที่ตึงเครียด เมื่อเห็นเงาสะทอนของตัวเองบนหน้าต่างกระจกผิวเรียบของห้องเก็บอุปกรณ์ ฉันก็ใช้นิ้วสางผมดำลับของตัวเองโดยอัตโนมัติ พยายามจัดทรงไม่ให้ดูเหมือนว่าเพิ่งตื่นนอน ฉันถูกประทับรอยเป็นนักเรียนเตรียมแวมไพร์และย้ายมาอยู่ที่เคหาสน์รัตติกาลได้สองเดือนกว่าเท่านั้น แต่ผมของฉันทกลับหนาขึ้นและยาวขึ้นอย่างเห็นได้ชัดและผมสุดวิเศษนี้ก็แค่ความเปลี่ยนแปลงหนึ่งในหลายอย่างที่เกิดขึ้นกับฉัน บางอย่างก็มองไม่เห็นด้วยตาหราชอาณาจักร อย่างเช่นการที่ผมมีสัมผัสเชื่อมโยงกับธาตุทั้งห้า ขณะที่บางอย่างนั้นมองเห็นได้ชัดเจนตาเดียว เช่นรอยลักอันเป็นเอกลักษณ์ที่ล้อมกรอบใบหน้าฉันอย่างวิจิตรอ่อนช้อยแปลกตา แถมยังมีสายเส้นสีน้ำเงินไหลรินแผ่กระจายลงไปตามลำคอและไหล่ทั้งสองข้างเรื่อยลงไปตามแนวกระดูกสันหลัง และเมื่อไม่นานมานี้ก็เลยมาถึงรอบเอวของฉันด้วย ซึ่งต่างจากพวกนักเรียนเตรียมหรือแวมไพร์เต็มตัวทั้งปวงนั่นไงละ นี่เป็นความจริงเล็กๆ ที่ไม่มีใครรู้นอกจากนาล่าแมวของฉัน องค์กรเวีนิกซ์ของเรา และตัวฉันเองเท่านั้น

อย่างกับฉันจะโชวีให้ใครดูได้นั่นแหละ

“อืม เมื่อก่อนเธอไม่ได้มีแฟนแค่คนเดียวนะ แต่มีตั้งสาม” ฉันบอก

เงาตัวเองที่มีดวงตาดำขลับและรอยยิ้มหยันมุมปากที่สะท้อนอยู่บนกระจก “แต่เธอเป็นคนทำให้มันเป็นแบบนี้เองไม่ใช่เธอ” วันนั้นนอกจากเธอจะไม่มีแฟนเลยสักคนแล้ว คนอื่นก็ยังคงไม่มีใครไว้ใจเธออีกอย่างน้อยๆ ก็ไม่รู้ลึกลงลึกชาติหนึ่งหรืออาจจะนานกว่านั้น” เอ้อ เวิร์กแต่แอฟโรไดท์ที่สติแตกหลุดโลกและเตลิดออกไปเมื่อสองวันก่อน เพราะจู่ๆ หลอนก็ทำท่าว่าจะกลับไปเป็นมนุษย์ กับสติวี เร ผู้กำลังไล่ตามแอฟโรไดท์สติแตกที่กลับมาเป็นมนุษย์เพราะว่าสติวี เร อาจเป็นสาเหตุทำให้เกิดเรื่องแวมไพร์กลายเป็นมนุษย์ในระหว่างที่ฉันร้ายคาถาปลุกเสกวงเวทและเปลี่ยนเธอจากเด็กผีดิบนำชนลูกกลับมาเป็นเด็กแวมไพร์ที่มีรอยสักสีแดงประหลาดแต่ก็ยังคงเป็นตัวเองเหมือนเดิมอีกครั้ง “พูดอีกอย่างก็คือ” ฉันเอ่ยกับตัวเองดังๆ “เธอทำให้ทุกคนที่เจียดกรายเข้ามาในชีวิตเธอวนวายไปหมดจนได้ ทำได้ดีมาก แม่คุณ!”

ริมฝีปากฉันเริ่มสั่นระริกขึ้นมาจริงๆ และฉันก็รู้สึกวุ่นวายใจเหมือนจะเริ่มคลอหน่วยแล้ว เปล่า การร้องไห้ร้องไห้จนตาแดงไม่ทำให้อะไรดีขึ้นมาหรอกแบบว่า จริงๆ นะ ถ้ามันทำได้ เพื่อนๆ กับฉันก็คงจูบปากกัน (เอ้อ ไม่ได้หมายความว่าตามตัวอักษรนะ) และคงจะคืนดีกันมาหลายวันแล้ว ฉันคงจะต้องไปเผชิญหน้ากับพวกเขาและหาทางทำให้ทุกอย่างมันคลี่คลายด้วยดี

คำคืนปลายเดือนธันวาคมนั้นหนาวเย็นและมีหมอกบางๆ ตะเกียงแก้วที่เรียงรายไปตามทางเดินซึ่งทอดจากคอกม้าและบริเวณโรงนาของโรงเรียนไปยังอาคารกลางที่มีแสงสีเหลืองสว่างวิบวับเป็นวงรัศมีเล็กๆ ทำให้บรรยากาศดูงดงามและเหมือนอยู่ในโลกยุคเก่า ความจริงแล้วอาณาบริเวณทั้งหมดของเคหาสน์รัตติกาลนั้นงดงามจับใจและทำให้ฉันนึกถึงบางอย่างที่อยู่ในตำนานกษัตริย์อาร์เธอร์มากกว่าจะอยู่ในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดเสมอ ฉันรักที่นี่ ฉันเดือนความจำตัวเอง *ที่นี่คือบ้าน* คือที่ทางของฉัน ฉันจะปรับความเข้าใจกับเพื่อนๆ และเด็ยทุกอย่างก็จะดีขึ้น

ฉันกัดริมฝีปากและกำลังครุ่นคิดอยู่ว่าต้องใช้วิธีไหนถึงจะปรับความเข้าใจกับเพื่อนๆ ได้ ก็พอดีกับตอนที่สภาพจิตใจอันตึงเครียดของฉันถูกขัดจังหวะด้วยเสียงพิบพิบซึ่งดังอยู่รอบตัว เสียงนั้นมีอะไรบางอย่างที่ส่งความเย็นยะเยือกผ่านลงไปตามกระดูกสันหลังของฉัน ฉันงยหน้ามอง แต่

เหนือศีรษะของฉันขึ้นไปไม่มีอะไรนอกจากความมืดมิด ท้องฟ้า และกิ่งก้าน
ไรรูปดั่งเช่นในฤดูหนาวของต้นโอ๊กยักษ์ซึ่งเรียงรายตามแนวทางเดิน ตัวฉัน
สิ้นสะท้าน รู้สึกเหมือนกำลังเดินผ่านหลุมศพของตัวเองขณะที่ท้องฟ้าก็
แปรเปลี่ยนจากนุ่นนวลและมีหมอกบางเป็นมืดมิดและน่าสะพรึงกลัว

เดี๋ยวก่อนนะ มีดมืดและน่าสะพรึงกลัวงั้นหรือ เอ่อ งี่เง่าชะมัด! สิ่ง
ที่ฉันได้ยินนะไม่มีอะไรน่าหวั่นใจมากไปกว่าเสียงลมพัดใบไม้เสียดสีหรือก
บ้ำเอ๊ย ฉันเริ่มจะเพี้ยนชะแล้ว

ฉันส่ายหน้ากับตัวเองและยังคงเดินต่อไป แต่ก็ก้าวขาได้เพียงสอง
สามก้าวตอนที่เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง เสียงพื้บพื้บพิลึกพิลั่นเหนือศีรษะฉัน
ทำให้อากาศซึ่งดูเหมือนจะเย็นลงลึกถึงองศาขีดเข้ามาปะทะผิวหนังฉันอย่าง
รุนแรง ฉันปายมือไปมาโดยอัตโนมัติ ใจนึกไปถึงค่างคาว แมงมุม หรือสิ่ง
น่าขนลุกทั้งหลายทั้งปวง

แต่นิ้วของฉันก็กวาดพบเพียงความว่างเปล่า ว่าเป็นความว่างเปล่าที่
หนาวเหน็บ และความเจ็บปวดอันเย็นเยียบก็ฆ่าแรกผ่านมือของฉัน ฉัน
เสียดสีเต็มขั้น หัวใจร้องและเอามือมากุมแนบกับหน้าอก ที่แรกฉันไม่รู้จะ
ทำอะไร แถมร่างกายก็ยังขาไปทั้งตัวด้วยความหวาดกลัว เสียงพื้บพื้บนั้น
ดังขึ้นเรื่อย ๆ และความหนาวเย็นก็ทวีขึ้นเมื่อฉันขยับตัวจนได้ในที่สุด ฉัน
ก้มหัวลงและทำสิ่งเดียวที่คิดว่าทำได้ในตอนนี คือวิ่งไปยังประตูที่ใกล้ที่สุด
เพื่อกลับเข้าไปในโรงเรียน

หลังจากผ่านเข้าไปข้างใน ฉันกระแทกประตูไม้บานหนาปิดตามหลัง
พลางหอบหายใจจนตัวโยน จากนั้นหันไปเพ่งมองผ่านกระจกลังบ้านเล็กๆ
กลางประตู ราวรีแปรปรวนและหมุนคว้างต่อหน้าต่อตาฉัน เหมือนมีสีดำ
ทกรดหน้ากระดาษมืดมิด ความกลัวจับขั้วหัวใจอันแสนเลวร้ายยังคงอ้อยอิ่ง
อยู่ภายในตัวฉัน เกิดอะไรขึ้นนะ ฉันเอ่ยออกมาเบา ๆ โดยไม่ทันฉุกคิดว่า
ตัวเองกำลังทำอะไร “ไฟจงออกมา ข้าต้องการความอบอุ่น”

ธาตุนั้นตอบสนองคำสั่งทันที โดยแผ่คลื่นความร้อนอ่อนโยนเข้ามา
ไปในอากาศรอบตัว ฉันทาบฝ่ามือทั้งสองลงบนเนื้อไม้หยาบของประตูโดยที่
ตายังจ้องมองออกไปข้างนอกผ่านหน้าต่างบานเล็ก “ข้างนอกนั่น” ฉันพิมพ์

“ส่งความร้อนไปตรงนั้นด้วย” ธาตุเคลื่อนที่ไปจากฉันด้วยกระแสความอบอุ่น วูบหนึ่ง ชั่วแรกผ่านประตูและแผ่กระจายไปในราตรี มีเสียงฟู่คล้ายเสียงไอ ที่พวยพุ่งขึ้นจากน้ำแข็งแข็งแข็ง หมอกม้วนตัวเป็นเกลียวหนาดูคล้ายของเหลว สร้างความน่าเวียนหัวจนทำให้ฉันรู้สึกพะอืดพะอมเล็กน้อย แล้วความมืด แปลกประหลาดก็สลายไป ความร้อนขับไล่ความเย็นไปจนหมดอย่างรวดเร็ว พอๆ กับตอนที่มันเกิดขึ้น คำคืนกลับมาสงบเงียบและดูเหมือนที่เป็นมา อีกครั้ง

เมื่อกัมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

อาการบาดเจ็บที่มีต่อความสนใจฉันไปจากหน้าต่าง ฉันก้มลงมอง ที่หลังมือฉันมีรอยหนูแดงขีดขวางหลายขีด คล้ายกับโดนอุ้งตีนหรือกรงเล็บ ของอะไรสักอย่างชวนผิวเนื้อ ฉันถูรอยไค้เงาแน่น มันปวดแสบปวดร้อน เหมือนถูกเตารีดนาบเลยที่ได้ย

จากนั้นลางสังหรณ์ก็ถาโถมเข้าใส่ฉันอย่างหนักหน่วงและท่วมท้น แถม ฉันยังรู้ด้วยสัมผัสที่หกซึ่งองค์เทวีประทานให้ด้วยว่าฉันไม่ควรจะอยู่ตรงนี้ ตามลำพัง ความหนาวเย็นซึ่งแผ่ซ่านไปในคำคืน ความน่าพรั่นพริ้งบางอย่าง ซึ่งไล่ตามฉันเข้ามาข้างในและชวนมือฉันเป็นแผล ล้วนทำให้ฉันรู้สึกถึงลางร้าย แถมยังเป็นครั้งแรกในระยะเวลาอันยาวนานด้วย ฉันกลัวมากและกลัวจริงๆ ไม่ได้กลัวแทนเพื่อน แทนยาย หรือแฟนเก่าซึ่งเป็นมนุษย์ หรือแม้แต่แทน แม่ผู้เย็นชาเห็นทางของฉัน แต่ฉันกลัวแทนตัวเอง ฉันไม่เพียง *อยาก* ให้เพื่อนๆ มาอยู่ข้างๆ แต่ฉันขาดพวกเขาไม่ได้

ขณะที่ยังถูมือไปมาอยู่นั้น ฉันก็บังคับขาให้ออกเดินและแน่ใจเสียยิ่งกว่าแน่ใจว่าฉันยอมเผชิญกับความปวดร้าวและความผิดหวังของเพื่อนๆ เสีย ยิ่งดีกว่าเผชิญกับสิ่งปริศนาที่อาจซุ่มซ่อนรอคอยฉันอยู่ในคำคืนอันร้นลับนี้

ฉันตรงไปตรงมาอยู่ครู่หนึ่งหน้าประตูที่เปิดเข้าสู่ “ห้องรับประทานอาหาร” (เรียกอีกอย่างว่าโรงอาหารของโรงเรียน) อันพลุกพล่าน มองนักเรียนคนอื่นๆ พุดคุยสนุกสนานเฮฮา แล้วฉันก็เกือบจะจมอยู่ใต้ความปรารถนาที่เกิดขึ้น อย่างกะทันหันว่าฉันอยากเป็นเหมือนเช่นนักเรียนเตรียมคนอื่นๆ เหลือเกิน

เป็นคนที่ไม่ต้องมีความสามารถพิเศษหรือความรับผิดชอบใดๆ ที่ฟุ้งมากับความสามารถที่ว่ามัน อีดีใจนั้นฉันอยากเป็นคนธรรมดาสามัญเสียจนหายใจแทบไม่ออกเลยทีเดียว

และแล้วฉันก็รู้สึกว่ามีสายลมอ่อนๆ โลมไล้ผิวกายซึ่งคล้ายจะอุ่นขึ้นด้วยเปลวไฟที่มองไม่เห็น ฉันได้กลิ่นอายของมหาสมุทร แม้ว่าจะไม่มีมหาสมุทรอยู่ใกล้เมืองทัลซาในโอคลาโฮมาอย่างแน่นอน ฉันได้ยินเสียงนกร้อง และได้กลิ่นหญ้าตัดใหม่ แล้วดวงวิญญาณของฉันก็สะท้อนไหวด้วยความสุขสันต์เรียบง่ายในเมื่อได้รับรู้ถึงพรสวรรค์ทรงพลังซึ่งองค์เหนือประทานให้ฉันในรูปของสัมผัสเชื่อมโยงต่อธาตุทั้งห้า อันได้แก่ ลม ไฟ น้ำ ดิน และดวงวิญญาณ

ฉันไม่ธรรมดา ฉันไม่เหมือนคนอื่น ๆ ไม่เหมือนทั้งนักเรียนเตรียมและแวมไพร์ และมันก็ไม่ถูกต้องที่ฉันนึกอยากเป็นสิ่งที่อื่นที่ไม่ใช่ตัวฉัน และส่วนที่เป็นความไม่ธรรมดาของฉันกำลังบอกว่าฉันต้องเข้าไปในนั้นและต้องพยายามสงบศึกกับเพื่อนๆ ฉันยึดหลังขึ้นแล้วมองไปรอบๆ ห้องอาหารด้วยสายตาที่ปราศจากความสมเพชตัวเองก่อนจะมองเห็นได้โดยง่ายว่ากลุ่มที่ฉันมองหานั้นนั่งอยู่ตรงโต๊ะประจำของพวกเรานั่นเอง

ฉันสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดและเดินตัดข้ามโรงอาหารไปอย่างรวดเร็วระหว่างนั้นก็พยักหน้าเล็กน้อยและยิ้มบางๆ ให้บรรดานักเรียนที่กล่าวทักทายฉัน ฉันสังเกตเห็นว่าทุกคนดูจะปฏิบัติต่อฉันด้วยความนับถือระคนยำเกรงอย่างเคย ซึ่งนั่นหมายความว่าเพื่อนของฉันไม่ได้พูดจาแหย่ๆ ถึงฉันให้ใครฟังและก็หมายความว่าเนเฟอเร็ตยังไม่ได้เปิดฉากโจมตีฉันเต็มรูปแบบด้วย จนถึงตอนนี้แหละ

ฉันคว้าสลัดสำเร็จรูปกับน้ำดำ จากนั้นก็กำถาดแน่นกินปกตจินนี้ว่ามีชีวิตแล้วเดินตรงดิ่งไปยังโต๊ะของเราก่อนจะนั่งลงตรงที่ประจำของตัวเองตรงข้างๆ เดเมียน

ตอนที่ฉันทรุดตัวลงนั่ง ไม่มีใครมองฉันสักคน ทว่าการพูดคุยอย่างออกรสนั้นก็พลันเงียบกริบ ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ฉันเกลียดที่สุด ฉันหมายถึง อะไรจะแย่ไปกว่าการเดินเข้าไปในกลุ่มคนที่น่าจะเป็นเพื่อนเราแต่พวกเขากลับ

หุบปากสนิทจนเรารู้ได้ทันทีว่าพวกเขา กำลังพูดถึงเราอยู่ เฮอะ

“หวัดดี” ฉันเอ่ยออกมาแทนที่จะวิ่งหนีหรือไม่ก็ร้องไห้โฮอย่างที่นึกอยากทำ

ไม่มีใครพูดอะไรเลย

“โง่ เป็นโง่บ้าง” ฉันเงาะงมถามเดเมียน เพราะรู้ว่าโดยธรรมชาติแล้ว เพื่อนเกลยของฉันคนนี้เป็นจุดอ่อนที่สุดของเกมคำว่าบาตรไซอี่

แต่ช่างน่าเศร้า เมื่อคนตอบคำถามฉันคือคูแปด ไม่ใช่เกลยซึ่งทั้งอ่อนไหวกว่าและสุภาพกว่าอย่างเดเมียน

“ไม่มีอะไรนี้ ไซ่มั้ย คูแปด” ซอนี่ว่า

“ใช่เลย คูแปด ไม่มีอะไรเลย ก็เรามาไม่น่าไว้ใจให้รู้เรื่องอะไรอยู่แล้วนี่” แอรินพูด “นี่คูแปด เธอรู้หรือเปล่าว่าเราน่ะไว้ใจไม่ได้เลยนะ”

“ก็เพิ่งรู้เมื่อไม่นานนี้แหละ คูแปด แล้วเธอล่ะ” ซอนี่ถาม

“เพิ่งรู้เหมือนกัน” แอรินปิดท้าย

อันที่จริงคูแปดน่าจะไม่ได้เป็นคูแปดจริงๆหรอก ซอนี่ โคล เป็นสาวลูกครึ่งจาเมกา-อเมริกันผิวสีคาราเมลผู้เติบโตที่ฝั่งตะวันออก ส่วนแอรินเบตส์ เป็นสาวสวยผมบลอนด์ผู้เกิดในเมืองทัลซา สองสาวพบกันหลังจากถูกประทับรอยและย้ายเข้ามาอยู่ที่เคหาสน์รัตติกาลในวันเดียวกัน ทั้งคู่ต้องชะตากันทันที อย่างกับว่าเรื่องพันธุกรรมหรือภูมิศาสตร์ไม่เคยมีผลใดๆทั้งสิ้น ทั้งสองจะต่อประโยคให้กันและกัน และตอนนี้พวกเธอก็กำลังจ้องฉันเขม็งด้วยสายตาเคลือบแคลงขัดเคืองที่เหมือนกันเป๊ะ

พระเจ้า พวกนี้ทำฉันเหนื่อยชะมัด

แล้วพวกเขาก็ทำฉันโมโหด้วย ไซ่ ฉันเก็บงำความลับไว้ไม่เล่าให้พวกเขาฟัง ไซ่ ฉันโกหกพวกเขา แต่ฉันต้องทำนี้ เอ้อ ส่วนใหญ่ฉันต้องทำน่ะ และเรื่องเงาะอย่างการเหยียดคนอื่นของคูแปดก็กำลังจะทำให้ฉันหมดความอดทนแล้ว

“ขอใบสำหรับคำวิจารณ์ที่แสนจะน่ารักนะ แต่ตอนนี้ฉันกำลังพยายามถามคนที่ไม่จำเป็นต้องตอบฉันด้วยเวอร์ชันแยกเสียงสเตอริโอของยายแบลร์ใจร้ายในเรื่อง *กอสลิปเบิร์ล*” ฉันเลิกสนใจทั้งคู่แล้วหันไปจ้องเดเมียนตรงๆ

“ฉันไม่คิดว่าจะได้เจอเธอนะ” แจ็คพูดลึนแทบพันกัน “ฉันคิดว่าเธอยัง...เอ่อ...คือ...” เขาค่อยๆ เงียบเสียงลง ทำทางอึดอัดใจ แล้วแก้มก็เป็นสีชมพูระเรื่อ

“เธอนึกว่าฉันยังหมกตัวอยู่ในห้องงั้นหรือ” ฉันตอบประโยคให้เขา
เขาพยักหน้า

“ไม่หรอก” ฉันพูดอย่างหนักแน่น “ฉันเลิกแล้ว”

“โอ้ สุดยอด” แอรินเริ่ม แต่ก่อนที่ฉันจะทำตัวเป็นลูกคู่เช่นทุกครั้ง เสียงหัวเราะเซ็งเซ็งที่บาดหูซึ่งดังมาจากประตูข้างหลังพวกเราทำให้ทุกคนหันขวับไปมองและพากันจ้องตาก้าง

แอฟโฟรโดที่ก้าวฉับๆ เข้ามาในห้อง หล่อนหัวเราะร่วนพลาซงชมายายดาไปยงดาริอุส หนึ่งในบรรดานักรบที่หนุ่มที่สุดและร้อนแรงที่สุดในบรรดานักรบบุตรแห่งเอเรบัสผู้พิทักษ์เคทาสน์รัตติกาล จากนั้นก็สยายผมด้วยท่วงท่างดงาม ผู้หญิงคนนั้นทำอะไรหลายอย่างพร้อมกันได้ดีเสมอจริงๆ แต่ที่ทำให้ฉันตกตะลึงสุดๆ คือท่าทางไม่ยินดียินร้ายและเยือกเย็นอย่างบอกใครรวมถึงการควบคุมอารมณ์ที่หล่อนแสดงออกมาต่างหาก มันเพิ่งจะผ่านมาแค่สองวันเองหลังจากที่หล่อนเกือบตายแถมยังสติแตกสุดๆ เพราะลายเส้นรูปจันทร์เสี้ยวสีเพลิงซึ่งปรากฏอยู่บนหน้าผากของนักเรียนเตรียมทุกคนได้หายไปจากใบหน้าหล่อน มันเป็นลายที่เกิดจากการประหัตบรอยซึ่งเปรียบเสมือนการเริ่มต้นการวิวัฒน์ ซึ่งอาจจลันสุดลงด้วยการกลายเป็นแวมไพร์เต็มตัวหรือไม่ก็เสียชีวิต

และนั่นหมายความว่าหล่อนอาจจะกลับไปเป็นมนุษย์เหมือนเดิมแล้ว

๒

เออาละ ที่แรกฉันคิดว่าหล่อนกลับไปเป็นมนุษย์แล้ว แต่แม้จะมองจากตรงที่ฉันนั่งอยู่ ฉันก็ยังเห็นว่ารอยประทับของแอฟโรไดทีกลับมาแล้ว ดวงตาสีฟ้าเย็นชาของหล่อนกวาดมองไปทั่วโรงอาหารขณะส่งยิ้มเยาะเหยียดหยันให้แก่บรรดานักเรียนที่จ้องมองอยู่ ก่อนจะหันกลับไปสนใจคาริอุสต่อและไล่มืออ้อยอิ่งอยู่กับแผงอกกว้างของนักรบ

“คุณน่ารักจริงๆเลยที่เดินมาส่งฉันถึงห้องอาหาร คุณพูดถูกนะ ฉันไม่น่าทำให้ช่วงเวลาวันหยุดของตัวเองสั้นลงไปสองวันเลย พอมีเรื่องبابอเกิดขึ้นที่นี่ การอยู่ในบริเวณโรงเรียนที่ซึ่งเราได้รับการปกป้องก็คงเป็นการดีที่สุดแล้ว และยิ่งคุณบอกว่าคุณจะไปประจำอยู่ที่ประตูหอพักของเรา ที่นั่นก็ต้องเป็นที่ที่ปลอดภัยและน่าอยู่ที่สุดแน่นอน” หล่อนแทบจะวางใส่เขาเลยที่เดียว ให้ตายเถอะ ยายคนนี้น่าเกลียดชะมัด นี่ถ้าฉันไม่ประหลาดใจสุดๆที่ได้เห็นหล่อนละก็ ฉันคงทำเสียงขย้อออกไปให้ถูกจังหวะแล้ว เอาให้ตั้งชัถถนัดหูไปเลย

“ผมเองก็ต้องกลับไปประจำที่แล้ว ราตรีสวัสดิ์ครับ คุณสุภาพสตรี” คาริอุสเอ่ย เขาโค้งให้เธอด้วยมาดอันเฉียบขาดซึ่งทำให้เขาดูคล้ายอัศวินรูปงามผู้แสนโรแมนติกในยุคโบราณ ขาดก็เพียงม้าและเกราะวาววับเท่านั้น “ยินดีที่ได้รับใช้” เขายิ้มให้แอฟโรไดทีอีกครั้งก่อนจะหันหลังกลับด้วยท่วงท่าองอาจและออกจากโรงอาหารไป

“ฉันก็เชื่อว่าการได้รับใช้คุณจะต้องเป็นเรื่องที่น่ายินดีเช่นกัน” แอฟโรไดที

พูดด้วยน้ำเสียงร้ายกาจเป็นที่สุดทันทีที่เขาพ้นรัศมีการได้ยิน จากนั้นหล่อนก็หันกลับมาเผชิญหน้ากับคนทั้งห้องที่จ้องกันตาค้างและเงยบกริบ แอโฟรไดทีเล็กคิ้วข้างหนึ่งที่กันมาเป็นอย่างดี แล้วส่งยิ้มหยันอันเป็นลิลิทธิพิเศษเฉพาะของแอโฟรไดทีให้ทุกคน “อะไร ทำเหมือนไม่เคยเห็นคนสวยมาก่อนนั่นแหละกรรม นี่ฉันไม่อยู่แค่นี้กี่วันนะ ความจำระยะสั้นของพวกเธอน่าจะดีกว่าฉันสิ จำฉันไม่ได้หรือไง ฉันคือยายตัวแสบสุดสวยที่พวกเธอรู้มเกลียดไปละ” เมื่อทุกคนนิ่งเงยหล่อนก็กลอกตา “โอ๊ย เอาไงก็เอาเหอะ” หล่อนยกย้ายไปที่มุมสลัดแล้วเริ่มตักสลัดใส่จานพร้อมกับที่เขื่อนกักเสียงหลายลงในที่สุดเมื่อนักเรียนทุกคนต่างส่งเสียงโห่ฮาาก่อนจะหันกลับไปกินต่ออย่างไม่แยแส

สำหรับพวกที่ไม่รู้เรื่องราวใด ๆ ฉันแน่ใจว่าแอโฟรไดทีก็คงดูหยิ่งยโสเหมือนตัวตนปกติของหล่อนนั่นแหละ แต่ฉันมองออกว่าจริงๆ แล้วหล่อนกำลังกังวลและเคร่งเครียดแค่ไหน กรรม ฉันเข้าใจดีเลยว่าหล่อนรู้สึกยังไง เพราะฉันเองก็เพิ่งถูกรุมประชาทัณฑ์มา หรือถ้าพูดให้ถูกก็คือขณะนี้ฉันก็กำลังอยู่ในช่วงถูกรุมประชาทัณฑ์เช่นเดียวกับหล่อนนั่นแหละ

“ฉันนี่ก็ว่าหล่อนกลับเป็นมนุษย์แล้วซะอีก” เดเมียนกระซิบกระซาบกับเราทุกคน “แต่รอยประทับหล่อนกลับมาแล้ว”

“วิถีขององค์เทวีนิคซ์นั่นลึกลับ” ฉันพูด พยายามให้ฟังดูฉลาดและเหมือนกับประมุขหญิงฝึกหัด

“ฉันกำลังคิดว่าวิถีของนิคซ์นั่นเป็นอีกคำที่ขึ้นด้วย ล มากกว่านะ คู่แฝด” แอรินว่า “เธอพอจะเดาได้ไหม”

“ละเหะไม่เป็นท่าหรือเปล่า” ซอนี่ว่า

“เบ๊ยะเลย” แอรินบอก

“นั่นมันหลายคำต่างหาก” เดเมียนท้วง

“โอ๊ย อย่าทำตัวเป็นคุณครูจำไปหน่อยเลย” ซอนี่ว่า “อีกอย่างนะ ประเด็นคือแอโฟรไดทีนี่จะเป็นยายแม่มด แล้วเราก็ค่อนข้างหวังว่านิคซ์จะเจดหัวหล่อนไปซะตอนที่รอยประทับของหล่อนหายไป”

“ยิ่งกว่าค่อนข้างหวังอีก คู่แฝด” แอรินพูด

ทุกคนจ้องแอโฟรไดทีเขม็ง ฉันฝืนกลืนสลัดลงคอ คือเรื่องมันเป็น

อย่างนี้ แอโพรไดท์ที่เคยเป็นนักเรียนเตรียมตัวแสบที่โด่งดังและทรงอำนาจที่สุดในเคทาส์นอร์ทติกา แต่เนื่องจากหล่อนไม่ยอมทำตามประสงค์ของประมุขหญิงเนเฟอร์ริตและถูกคว่ำบาตรโดยสิ้นเชิง หล่อนจึงถูกลดระดับลงมาเป็นเพียงนักเรียนเตรียมที่แสบที่สุดในเคทาส์นอร์ทติกาเท่านั้น

แน่นอน มันอาจจะแปลกพิลึก (ซึ่งแค่นั้นก็พอแล้วสำหรับฉัน) ที่เธอกับฉันดันแบบว่า...ประมาณว่าเฟอิกญาเป็นเพื่อนกัน หรืออย่างน้อยที่สุดก็เป็นพันธมิตรกัน แต่เชื่อว่าเราอยากจะทำให้คนอื่น ๆ รู้เรื่องนั้นหรือกนะ แต่ไม่ว่ายังไงฉันก็เป็นห่วงหล่อนอยู่เหมือนกันตอนที่หล่อนหายไป แม้ว่าสตีวี เร จะตามหล่อนไปก็ตาม ก็ฉันนะ ไม่ได้ยินข่าวคราวจากทั้งคู่นานถึงสองวันเชียวนะ

โดยปกติแล้วเพื่อนคนอื่น ๆ ของฉันซึ่งได้แก่ เดเมียน แจ็ค และคูแฝดต่างก็เกลียดหล่อนเข้าไส้ ดังนั้นถ้าจะพูดว่าพวกเขาซ็อกและไม่พอใจอย่างยิ่งที่แอโพรไดท์ที่เดินตรงมาที่โต๊ะประจำของพวกเราและนั่งลงข้างฉัน ก็คงจะเป็นการประเมินสถานการณ์ได้ต่ำเกินไปมาก ไม่แพ้ตอนที่อัคควินในภาพยนตร์เรื่อง *อินเดียน่า โจนส์* พูดว่า “เขาเลือกได้แย่มาก” ตอนคนร้ายหยิบจอกผิดขึ้นมาดื่มแล้วร่างกายก็ค่อย ๆ เน่าเปื่อยไป

“การจ้องนะมันเสียมารยาทนะ แม้จะเป็นการจ้องใครสักคนที่สวยสุดใจอย่าง *ดิฉัน* ก็ตาม” แอโพรไดท์ที่พูดก่อนจะกินสลัดของตัวเอง

“เธอกำลังทำบ้าอะไรอยู่นะแอโพรไดท์” แอรินถาม

แอโพรไดท์ก็กลืนสลัดแล้วกะพริบตาโดยแสร์งทำทำไร่เคียงสาใส่แอริน “ก็กินอยู่ลิจะ ยายเซ่อ” หล่อนพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน

“นี่เป็นเขตปลอดผู้หญิงอย่างว่านะ” ซอนนี่บอก เมื่อความสามารถในการพูดของเธอกลับคืนมาในที่สุด

“ช่วย มีเขียนแปะไว้ข้างหลังนี่” แอรินพูดพลางชี้ไปที่ป้ายซึ่งสมมติเอาไว้ว่าอยู่หลังม้านั่งของพวกเธอ

“ฉันไม่ชอบพูดเรื่องที่พูดไปแล้วซ้ำซากหรือกนะ แต่กรณีนี้ฉันจะยกเว้นให้ ฉันฉันจะพูดให้ฟังใหม่ ยายคูแฝดตัวติดจิตไม่ว่าง”

“ดีละ” แอรินว่า แทบจะคุมเสียงให้เบาไม่ได้ “คูแฝดกับฉันจะทยอยประทับนั้นให้หลุดไปจากหน้าเธอเลย”

“ซ่าย คราวนี้มันอาจจะหายถาวรเลยก็ได้” ซอนี่ว่า

“หยุดนะ” ฉันทบอก แต่เมื่อคู่แข่งแผดหันมามองฉันด้วยดวงตาที่หริ่งเพราะโมโหฉัน ฉันก็รู้สึกวาท้องไส้ตัวเองบิดมวน นี่พวกเธอเกลียดฉันจับใจเหมือนอย่างที่เราแสดงออกจริงๆหรือ พอคิดอย่างนั้นใจฉันก็เจ็บปวด แต่ฉันก็ขีดคางขึ้นและจ้องพวกเธอกลับ ถ้าฉันวิวัฒนาการเป็นแวมไพร์ได้ตลอดรอดฝั่งฉันก็จะได้เป็นประมุขหญิงของพวกนั้นในวันหนึ่ง และนั่นก็หมายความว่าพวกเธอควรระวังฉันไว้จะดีกว่า “เราเคยพูดเรื่องนี้กันไปแล้วนะ ตอนนี้อัฟไรด์ที่เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มบุตรแห่งความมืดแล้ว และเขายังเป็นส่วนหนึ่งในวงเวทของเราด้วยเพราะเขามีสัมผัสเชื่อมโยงกับธาตุดิน” ฉันทั้งเลนึกสงสัยว่าหล่อนยังมีสัมผัสเชื่อมโยงนั้นอยู่ไหม หรือได้สูญเสียมันไปแล้วขณะที่กลายเป็นนักเรียนเตรียมไปเป็นมนุษย์และจากนั้นก็ดูจะกลับมาเป็นนักเรียนเตรียมอีกครั้ง แต่นั่นมันชวนสับสนเกินไปหน่อย ฉันทั้งเลรีบพูดต่อว่า “พวกเธอก็รู้ว่าพวกเธอตกลงใจแล้วที่ยอมรับอัฟไรด์ทีในแต่ละบทบาทที่ได้โดยไม่ต้องตั้งสมญาแยะๆ และว่าเขาเสียๆหายๆ”

คู่แข่งไม่พูดอะไร ระหว่างนั้นเสียงของเดเมียนที่ฟังดูราบเรียบและไร้อารมณ์ผิดธรรมชาติของเขาก็ดังมาจากด้านข้างอีกด้านของฉัน “เรื่องนั้นเราตกลง แต่เราไม่ยอมเป็นเพื่อนกับหล่อนหรอกนะ”

“ฉันก็ไม่ได้บอกว่ายากเป็นเพื่อนกับพวกเธอซะหน่อย” อัฟไรด์ที่ย้อน

“เช่นกัน ยายตัวแสบ!” คู่แข่งพูดพร้อมกัน

“จะเอาไงก็เชิญ” อัฟไรด์ที่ว่าพลางขยับตัวเหมือนจะยกถาดอาหารจากไป

ฉันอ้าปากจะบอกอัฟไรด์ทีให้นั่งลงก่อนและให้คู่แข่งหยุดปากก็พอดี มีเสียงประหลาดดังก้องมาจากห้องโถงและแทรกผ่านประตูที่เปิดไว้เข้ามาในโรงอาหาร

“อะไรกะ-” ฉันทั้งเลจะเอ่ย แต่ยังไม่ทันถามจบก็เห็นแมวอย่างน้อยสิบสองตัววิ่งปราดเข้ามาในโรงอาหารพลางชูฟอและคำรามเหมือนเป็นบ้า

คือในเคหาสน์รัตติกาลจะมีแมวอยู่ทุกหนทุกแห่ง ทุกหนทุกแห่ง

จริงๆนะ พวกมันติดเราเฉ นอนกับเรา ซึ่งในกรณีแมวของฉันที่ชื่อฮาโล่า ก็มักจะบ่งชี้ถึงน้ำใสพวกเราซึ่งเป็นนักเรียนเตรียมที่พวกมันเลือก ในชั้นเรียนวิชาสังคมวิทยาแวมป์ หนึ่งในเรื่องเจ๋งเรื่องแรกๆที่เราได้เรียนกันก็คือ แมว นั้นมีความคุ้นเคยกับแวมไพร์มาช้านาน นั่นหมายความว่าเราทั้งหมดส่วนใหญ่คุ้นชินกับการมีแมวอยู่ทุกหนทุกแห่ง แต่ฉันไม่เคยเห็นมันแสดงอาการประสาทเสียสุดๆขนาดนี้มาก่อนเลย

บีเอลเซบับ แมวตัวผู้สี่เท้าตัวใหญ่ของคุณแฝดกระโจนขึ้นมาแทรกกลางระหว่างเธอทั้งสอง มันพองขนฟูจนทำให้มันซึ่งตัวเบ้อเริ่มอยู่แล้วดูใหญ่ยักษ์ขึ้นอีกสองเท่า และมันยังคงจ้องผ่านประตูที่เปิดไปสู่ห้องอาหารด้วยดวงตาสีเหลืองเข้มที่หริ่งด้วยความโกรธ

“บีเอลเซบับ หนูน้อย เกิดอะไรขึ้นจ๊ะ” แอริสพยายามปลอบบีให้มันสงบลง

นาล่ากระโดดแผล้วขึ้นมาบนตักฉัน มันยกอุ้งเท้าเล็กๆที่มีลายสีขาวยตรงปลายขึ้นพาดไหล่ฉันและคำรามน่ากลัวเหมือนแมวบ้า และมันเองก็จ้องเขม็งไปที่ประตูเหมือนกันขณะที่เสียงอื้ออึงยังคงดังมาจากห้องโถง

“นี่” แจ็คเอ่ยขึ้น “ฉันรู้แล้วว่ามันเป็นเสียงอะไร”

ฉันเองก็นึกขึ้นได้ในตอนนั้นพอดี “เสียงหมาเห่า” ฉันพูด

จากนั้นอะไรสักอย่างที่คุณคล้ายหมีสี่เท้าตัวโตมากกว่าจะเป็นสุนัขก็หือตะบึงเข้ามาในโรงอาหาร หมาหมีตัวนั้นมีเด็กไล่ตามหลังมาหนึ่งคนและเด็กคนนั้นก็มืออาจารย์ท่าทางเหนื่อยล้าอย่างที่ไม่น่าเป็นตามมาอีกหลายคน รวมถึงดราคอน แลงก์ฟอร์ด อาจารย์สอนวิชาพันดาบของเรา และเลนเบีย อาจารย์สอนขี่ม้า ตลอดจนนักรบบุตรีแห่งเอเรบัสอีกหลายคน

“ได้ตัวละคร!” เด็กคนนั้นตะโกนออกมาทันทีที่เขาไล่ตามหมาตัวนั้นทัน และเบรคพรีดเลยพวกเราไปเล็กน้อยพร้อมกับโถมตัวลงไปคว้าปลอกคอของเจ้าสัตว์ที่กำลังเห่า (ซึ่งฉันแอบเห็นว่าเป็นปลอกคอหนังสีชมพูแบบมีหนามเหล็กสีเงินติดอยู่โดยรอบ) จากนั้นก็บรรจงติดสายจูงเข้ากับคอมัน ทันทีที่เกี่ยวข้องสายจูงเข้ากับปลอกคอได้อีกครั้ง เจ้าหมีก็หยุดเห่าและหย่อนก้นกลมๆของมันลงกับพื้น มันจ้องเด็กคนนั้นพลงหอบแฮก “ซ่าย เยี่ยมมาก ตอนนี้นำตัว

แวบแรกที่เห็นเนเฟอเร็ตซึ่งเป็นทั้งประมุขหญิงและศัตรูตัวฉกาจของฉันนี่นะ

“เนเฟอเร็ต ผมต้องขอภัยด้วยที่ซัดจิ้งหวะ” ดรากอนกำมือทาบไว้กับหัวใจแล้วโค้งให้ประมุขหญิงของเขาอย่างนอบน้อม “นี่เป็นนักเรียนเตรียมคนใหม่ของผมครับ เขาเพิ่งมาถึงเมื่อไม่นานนี้เอง”

“นั่นเป็นคำอธิบายว่านักเรียนเตรียมมาถึงที่นี่ได้อย่างไร แต่ไม่ได้อธิบายว่าเจ้านั้นมาที่นี่ได้อย่างไร” เนเฟอเร็ตชี้ไปยังหมาที่กำลังหอบลั่นห้อย

“มันมากับผมครับ” เด็กคนนั้นบอก เมื่อเนเฟอเร็ตหันไปมองเขาด้วยดวงตาสีเขียวมอสส์ เขาก็เลียนแบบท่าทำความเคารพของดรากอนและโค้งคำนับ เมื่อเขายืดตัวขึ้น ฉันก็ซ็อกสนิทที่เห็นเขาส่งยิ้มมุมปากซึ่งดูโลโงะหงไม่น้อยยให้เนเฟอเร็ต “มันก็เหมือนเป็นแมวของผมนั่นแหละ”

“จิ้งหรือ” เนเฟอเร็ตเลิกคิ้วเรียวยาวสีน้ำตาลแดงขึ้นข้างหนึ่ง “แต่มันดูเหมือนหม้อย่างไรพิกล”

นั่นปะไร! ฉันไม่ได้เสแสร้งจริงเลยนะ

“อย่างนี้แหละครับ ประมุขหญิง มันเป็นพันธุ์ลาบราดอร์ แต่คุณไม่ใช่คนแรกหรอกที่บอกว่ามันดูเหมือนหมี จริงๆ แล้วอุ้งเท้าของมันใหญ่พอๆ กับอุ้งเท้าหมีเลยละ ลองดูสิครับ” ฉันมองแบบไม่อยากเชื่อสายตาเมื่อเด็กคนนั้นหันหลังให้เนเฟอเร็ตและบอกกับเจ้าสุนัขว่า “แปะมือกันหน่อย ดัช” แล้วเจ้าหมาก็ยกอุ้งเท้าบ่อเริ่มเท็มของมันขึ้นตบเข้ากับมือของสตาร์กอย่างว่าง่าย “เด็กดี!” เขาว่าพลางขี้ไบหูอ่อนนุ่มของมัน

ก็ได้ ฉันคงต้องยอมรับ มันเป็นลูกเล่นที่น่ารักทีเดียว

เขาหันมาสนใจเนเฟอเร็ตต่อ “แต่ไม่ว่าจะเป็นหมาหรือหมี มันกับผมก็อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ผมถูกประหัตบรอยเมื่อสี่ปีก่อน เพราะงั้นแค่นี้มันก็เป็นแมวสำหรับผมแล้ว”

“พันธุ์ลาบราดอร์รีทริฟเวอร์หรือ” เนเฟอเร็ตวางท่าเดินวนรอบตัวสุนัขและทำที่เป็นสำรวจมัน “ตัวใหญ่มากเลยนะ”

“เอ่อ ครับ ดัชเป็นสาวน้อยตัวโตมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ประมุขหญิง”

“ดัช นี่ชื่อมันหรือ”

เด็กคนนั้นพยักหน้าแล้วจิกยิ้ม และแม้ว่าเขาจะอยู่ฟอร์มทกแล้ว ฉัน

ก็ต้องประหลาดใจอีกครั้งที่เขาสามารถพูดกับแวมไพร์เต็มตัวได้อย่างเป็นกันเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับแวมไพร์ที่เป็นประมุขหญิงผู้ทรงอำนาจ “ย่อมาจากดัชเชส”

เนเฟอเร็ตเบนสายตาดูจากสุนัขไปหาเด็กคนนั้นแล้วหรีตามอง “เธอชื่ออะไรหรือ เด็กน้อย”

“สตาร์ก” เขาบอก

ไม่รู้คนอื่นจะเห็นหรือเปล่าว่เธอชอบกราม

“เจมส์ สตาร์ก หรือ” เนเฟอเร็ตถาม

“เมื่อสองสามเดือนก่อนผมเลิกใช้ชื่อตัวไปแล้ว เหลือแค่สตาร์ก”

เขาตอบ

เธอไม่สนใจเขาแล้วหันไปหาดรากอน “เขาเป็นนักเรียนที่ย้ายมาจากเคหาสน์รัตติกาลแห่งซิกาโกคนที่เรากำลังรออยู่ใช่ไหม”

“ครับ ประมุขหญิง” ดรากอนตอบ

เมื่อเนเฟอเร็ตหันกลับไปมองสตาร์ก ฉันก็เห็นมุมปากเธอยกขึ้นเป็นรอยยิ้มมีเลศนัย “ครูพอจะได้ยินเรื่องของเธอมาบ้างแล้วละ สตาร์ก เห็นทีเร็วๆ นี้เธอกับครูคงมีเรื่องต้องคุยกันยาวทีเดียว” ขณะที่ยังมองสำรวจนักเรียนเตรียมคนนั้น เนเฟอเร็ตก็พูดกับดรากอน “จัดการให้แน่ใจว่าสตาร์กสามารถใช้อุปกรณ์ยิงธนูทุกอย่างที่เขาอาจจะอยากใช้ได้ตลอดเวลา”

ฉันเห็นว่าร่างของสตาร์กกระตุกนิดหนึ่ง และดูก็รู้ว่าเนเฟอเร็ตก็เห็นอาการนั้นด้วย เพราะรอยยิ้มเธอกว้างขึ้นก่อนที่จะพูดว่า “แน่นอน ข้าวคราวเรื่องพรสวรรค์ของเธอเน่ามาถึงที่นี้ก่อนตัวเธอเสียอีก สตาร์ก เธอจะเลิกฝึกซ้อมเพียงเพราะว่าย้ายโรงเรียนไม่ได้หรอคะ”

เป็นครั้งแรกที่สตาร์กมีท่าทางอึดอัด อันที่จริงยิ่งกว่าอึดอัดเสียอีกพอพูดถึงเรื่องยิงธนูเข้า สีหน้าของสตาร์กก็เปลี่ยนจากน่ารักและออกกวนๆ ไปเป็นเย็นชาและเกือบจะมดร้าย

“ผมบอกพวกเขาแล้วตอนที่พวกเขาย้ายผมมา ว่าผมเลิกแข่งแล้ว” เสียงของสตาร์กราบเรียบและคำพูดของเขาก็แทบจะดังมาไม่ถึงโตะที่เรานั่งซึ่งอยู่ห่างออกมาไม่กี่ก้าว “ต่อให้เปลี่ยนโรงเรียนยังง่เรื่องนั้นก็ไม่มันเปลี่ยน”

หลักๆ แล้วเธอทำให้หัวใจฉันเจ็บปวดแสนสาหัส และฉันก็เกลียดเนเฟอเร็ตเกือบจะมากพอๆ กับที่กลัวเธอ ฉันหวังว่าความรู้สึกทั้งหลายเหล่านี้จะไม่ฉายออกมาทางสีหน้าในขณะที่ประมุขหญิงกำลังเดินเยื้องย่างมาอย่างโตะะของพวกเรา แค่อะชีพมือเพียงเล็กน้อย สตาร์กกับสุนัขสวมปลอกคอของเขาก็เดินตามหลังเธอมา แมวของคูปล์แด่ซู่ฟู่ก็ทำอย่างยาวนานอีกครั้งก่อนจะเผ่นแผลิวหายไป ฉันรีบลูบตัวนาล่าเป็นพัลวัน หวังว่ามันคงไม่ประสาทเสียไปก่อนตอนเจ้าหมานั่นเข้ามาใกล้ขึ้น เนเฟอเร็ตหยุดเดินเมื่อมาถึงโตะะของเรา ดวงตาของเธอกวาดเร็วๆ ผ่านฉันไปหาแอโฟรไดท์ก่อนจะหยุดลงที่เดเมียน

“ครูดี้ใจที่เธออยู่นี่นะเดเมียน ครูอยากให้คุณพาสตาร์กไปดูห้อง แล้วก็พาชมบริเวณโรงเรียนด้วย”

“ด้วยความยินดีครับ เนเฟอเร็ต” เดเมียนรีบบอก ตาเป็นประกายวิบวับเมื่อเนเฟอเร็ตฉีกยิ้มขอบคุณที่เจ็ดจ้าวพลอดไฟร์อวยวัตดีให้เขา

“ตรากรอนจะช่วยอธิบายรายละเอียดต่างๆ ให้เธอฟัง” เธอเอ่ย แล้วดวงตาสีเขียวของเธอก็มองมาที่ฉัน ฉันเตรียมใจรอฟัง “แล้วก็โซอี้ นี่สตาร์กจะ สตาร์ก นี่โซอี้ เรดเบิร์ต ผู้นำกลุ่มบุตรแห่งความมืด”

เขาและฉันก็มึนศีรษะทักทายกันและกัน

“โซอี้ ในฐานะที่เธอเป็นประมุขหญิงฝึกหัดของเรา ครูจะยกเรื่องหมาของสตาร์กให้คุณจัดการก็แล้วกัน ครูเชื่อว่าหนึ่งในความสามารถหลายประการที่นิกซ์ประทานให้เธอคงช่วยเธอฝึกดัชเชสให้คุ้นเคยกับโรงเรียนของเราได้” ดวงตาเย็นชาของเธอไม่ละไปจากดวงตาฉันเลย เรื่องราวที่ลือมาจากตาคู่นั้นเป็นคนละเรื่องกับน้ำเสียงเธอที่หวานปานน้ำเชื่อม มันบอกฉันว่า จำไว้ว่าฉันเป็นคนควบคุมที่นี่ ส่วนเธอมันก็แค่เด็กคนหนึ่ง

ฉันจึงใจเหลบสายตาเธอแล้วแค่นยิ้มให้สตาร์ก “ฉันยินดีช่วยให้หมาของเธอคุ้นเคยกับที่นี่ล่ะ”

“ดีมาก” เนเฟอเร็ตทำเสียงเล็กเสียงน้อย “อ้อ แล้วก็โซอี้ เดเมียนซอนี่ และเอริน” เธอยิ้มให้เพื่อนๆ ของฉัน ซึ่งเพื่อนๆ ของฉันก็ยิ้มเหมือนเป็นพวกโง่เง่าเต่าตุ่นกลับไปให้เธอ ทว่าเธอไม่เหลือบแลไปยังแอโฟรไดท์และ

แจ๊คเลยแม้แต่หน่อย “ครูจะเรียกประชุมสภานัดพิเศษตอนสี่ทุ่มครึ่งคืนนี้นะจ๊ะ” เธอเหลือบมองนาฬิกาข้อมือแพลทินัมประดับเพชร “นี่ก็เกือบจะสี่ทุ่มแล้ว พวกเธอต้องรีบกินกันให้เสร็จแล้วละเพราะครูอยากให้เราทุกคนที่เป็นกรรมการนักเรียนอยู่ที่นั่นด้วย”

“ได้ครับ-ค่ะ!” ทุกคนรัวเสียงรับเหมือนเหล่าลูกนกที่ดูน่าขัน

“โอ เนเฟอเร็ตคะ พุดแล้วหนูเลยนึกขึ้นมาได้” ฉันทันใจโดยพุดให้เสียงดังขึ้นเพื่อให้ได้ยินทั่วทั้งห้อง “แอโพรไดที่จะกลับมารวมกลุ่มกับเราค่ะ ตั้งแต่เธอได้รับสัมผัสเชื่อมโยงกับธาตุดินซึ่งนิกซ์ประทวนให้ เราทั้งหมดก็เห็นพ้องว่าเธอควรได้อยู่ในสภากรรมการนักเรียนด้วย” ฉันทก้นหายใจขอให้พวกเพื่อนของฉันเห็นดีเห็นงามด้วยทีเถอะ

ค่อยยังชั่วที่นอกจากเสียงนาล่าคำรามเบา ๆ ไล่ตชเชสแล้วก็ไม่มีใครพุดอะไรอื่น

“แอโพรไดที่จะเป็นกรรมการนักเรียนได้อย่างไร ในเมื่อเขาไม่ได้เป็นสมาชิกของกลุ่มบุตรีแห่งความมืดแล้ว” น้ำเสียงของเนเฟอเร็ตเปลี่ยนเป็นเย็นชา

ฉันทันใจขึ้นชื่อ “นี่หนูลืมบอกครูเธอคะ หนูขอโทษจริงๆค่ะ เนเฟอเร็ต! คงเป็นเพราะเรื่องแยๆทั้งหลายที่เกิดขึ้นช่วงที่ผ่านมานี้นะคะ แอโพรไดที่กลับมาเข้าร่วมกับกลุ่มบุตรีแห่งความมืดแล้ว เธอปฏิบัติกับหนูและต่อนิกซ์ว่าจะรักษากฎใหม่ตามวิถีปฏิบัติของเราค่ะ หนูก็เลยให้เธอกลับเข้ามา คือหนูนะคิดว่าครูคงต้องการแบบนั้น ต้องการให้เธอกลับมาสู่องค์กรหัวของเราะคะ”

“ใช่แล้วค่ะ” แอโพรไดที่ดูสงบเสียงมผิดปกติ “หนูยอมรับกฎใหม่และอยากจะทำใจข้อผิดพลาดที่ผ่านมาของตัวเอง”

ฉันรู้ว่ามันจะทำให้เนเฟอเร็ตดูใจร้ายและใจแคบมากถ้าเธอปฏิเสธ แอโพรไดที่ต่อหน้าสาธารณชนทั้งที่แอโพรไดที่พุดชัดเจนแล้วว่าเธออยากจะทำใจตัวเองอีกครั้ง และเนเฟอเร็ตก็เป็นคนรักษาภาพลักษณ์ตัวเองจะตาย

ประมุขหญิงยิ้มกราดไปทั่วห้องโดยไม่มองแอโพรไดที่กับฉันเลย “โซ้อ๊ของเราเนี่ยช่างแสนดีจริงๆที่รับแอโพรไดที่กลับเข้ากลุ่มบุตรีแห่งความมืด และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเธอคงจะต้องรับผิดชอบความประพฤติของแอโพรไดที่

ด้วย แต่ดูเหมือนโซอี้ของเราจะสามารถรับมือกับความรับผิดชอบอันใหญ่หลวงได้อย่างสบายทีเดียว” พอพูดจบเธอก็ยิ้มมองฉัน ความเกลียดชังในแววตาของเธอทำให้ฉันหายใจแทบไม่ได้ “แต่ระวังอย่ากดดันตัวเองมากเกินไปจนขาดใจก็แล้วกันนะจ๊ะ โซอี้ที่รัก” จากนั้นราวกับเนเฟอเร็ตลับสวิตช์ ใบหน้าของเธอกลับอ่อนหวานและเจิดจ้าอีกครั้ง แล้วเธอก็หันมามยิ้มกว้างให้นักเรียนใหม่ “ขอต้อนรับสู่เทศกาลนี้รั้วติกาลจ๊ะ สตาร์ก”